

Hooglied 3:6-11

1 komst 2 koets 3 kroon

Gemeente,

In Hooglied 3:6-11 is het eindelijk zover. De trouwdag. Het begin van de bruiloft wordt beschreven. Nou gaat dat in elke cultuur weer anders. Bij ons is het zo dat 's morgens de bruidegom naar het huis van de bruid gaat en die haalt daar de bruid op. En dan gaat de dag verder en laten bruidegom en bruid zich ook zien aan de verdere familie en andere genodigden. In Israel ten tijde van Salomo ging het blijkbaar anders. Want in Hooglied 3 vinden we de beschrijving dat Salomo, de bruidegom, zijn bruid laat ophalen. Zijn bruid, die woonde in het kleine dorpje Sulam, op het platteland van Juda. En hij laat haar ophalen, omhoogbrengen, naar het hoger gelegen Jeruzalem. En daar in Jeruzalem wacht Salomo op zijn bruid, wachten verdere familieleden en bekenden ook op de aankomst van de bruid.

En zo is ook dit gedeelte een beeld, een afspiegeling van dat hogere. In het hemels Jeruzalem wachten de engelen, de zaligen en de hemelse Bruidegom op de aankomst van de bruidskerk. Want de hemelse Bruidegom, Jezus Christus, laat Zijn bruid ophalen. Brengt Zijn bruid door dit leven heen naar de bruiloft in het hemels Jeruzalem. Dat is eigenlijk het leven van de gelovigen: op reis naar het Jeruzalem waar de bruiloft plaats zal vinden.

En op die reis ontvangen zij het Heilig Avondmaal als onderpand en voorsmaak. In het Heilig Avondmaal verzekert en verzegelt de hemelse Bruidegom Zijn bruidskerk: Ik wacht op u, Ik verlang naar u. Ik geef u alvast het voorteken ervan. En Ik draag zorg voor u, dat u aan zult komen. Dat u in geloof zult aankomen in het hemels Jeruzalem. Ik geef u kracht om te volharden totdat u bij Mij bent. Dat mag en wil de bruid versterken en vertroosten, doen verlangen en volharden. Mijn Heiland brengt mij op Zijn bruiloft!

1 de komst (van de bruid)

Het is iemand die de vraag stelt. Eén van de wachtenden in Jeruzalem. Die ziet vanuit de vlakte een stoet aankomen, stofwolken dwarrelen omhoog en de stoet nadert gestaag. En iemand vraagt in vers 6: Wie is zij die daar opkomt uit de woestijn, als rookpilaren? Er komt een stoet aan uit de woestijn. Ten oosten van Jeruzalem was de woestijn van Juda. En daardoorheen komt de bruid aan. Nu weten we wel dat de woestijn in de Bijbel de plaats is van beproeving en verzoeking.

Van wachten en lijden. Van kastijding ook. Van eenzaamheid en verlatenheid. Mozes, Israel, Johannes de Doper, Jezus. Zo was dat voor de bruid uit Sulam ook. Zij was vaak alleen geweest, als haar bruidegom Salomo erop uit moest voor oorlog of onderhandelingen en besprekingen. Dan voelde ze zich alleen, verlaten. Ze was ook nogal eens bespot. Dan waren mensen jaloers op haar. Of ze zeiden: wat verbeeld je je wel? Verkering met de koning, met koning Salomo? Wat denk je wel niet van jezelf? En tegelijk is de woestijn ook de plaats van ontmoetingen in de Bijbel. Hosea 2 bv: Ik zal haar voeren in de woestijn en spreken naar haar hart. Dat ook: als Salomo haar opzocht, dan was ze de koning te rijk.

En door de woestijn wordt ze nu opgehaald naar Jeruzalem. En ze heeft zich mooi gemaakt met mirre, wierook en allerlei parfum. Ja, dat begrijp je wel: een meisje wil er voor haar trouwdag, voor de ontmoeting met haar bruidegom zo mooi mogelijk uitzien. Een bruid ziet er mooi uit. Ze wil laten merken dat ze de trouwdag waardeert, dat ze de bruiloft heerlijk vindt. Dat ze de bruidegom liefheeft.

En zo komt de stoet met de bruid op uit de woestijn naar Jeruzalem, naar de wachtende bruidegom en de bruiloftsgasten. De stofwolken lijkt net rookpluimen die omhoog kringelen. En zoals rook steeds hoger in de lucht opstijgt, zo stijgt de stoet op, steeds hoger, steeds dichterbij Jeruzalem.

Zo haalt de hemelse Bruidegom Zijn bruid op. Zo brengt Jezus Zijn Bruidskerk naar het nieuw Jeruzalem. Vanuit en door de woestijn. De woestijn van beproeving waar wij de reden niet van weten. De woestijn waarin tuchtigingen zijn en kastijdingen om ons te vernederen en klein te houden. De woestijn waar we soms ons verlaten voelen. Vergeten en verstoten. Omdat er geen antwoord komt voor ons gevoel, geen blijk van verhooring. De woestijn waar het soms klinkt: wat verbeeldt je je wel? Jij een bruid van de hemelse Bruidegom. De woestijn van het moerbeidal, waar het zo droog en heet is dat alleen de moerbeiboom er groeien kan. En de reizigers raken uitgeput, hebben geen moed en kracht meer. En ook: de woestijn is de plaats waar de Heere spreekt naar je hart. Waar Hij spreekt van Zijn liefde. Ik voor u. Ik heb u liefgehad en Mijzelf voor u gegeven. Dat verzegelt Hij aan Zijn tafel. Middenin de woestijn zal Ik u ontmoeten, zal Ik spreken naar uw hart van Mijn liefde. Steeds weer op Mijn tijd en soms op het alleronverwachtst.

En de zou deze bruid zich niet mooi willen maken voor haar Bruidegom? Willen laten merken dat je Hem waardeert en Zijn zorg waardeert! Met liefde en met gebed van verlangen en dankzegging. Met de vrucht van de Geest als parfum in je ziel en

je gemoed. Zo wil je toch graag je Bruidegom ontmoeten. Innerlijk en uiterlijk in dankbaarheid en liefde. Alles laten getuigen en spreken van je dankbaarheid, van je verwondering. Zo ten avondmaal gaan. Innerlijk en uiterlijk gereedgemaakt om je vreugde te laten blijken. Zo je voorbereiden. Zo ernaar toe leven. Zo op weg naar de bruiloft in het hemels Jeruzalem, zo op weg naar de Bruidegom Zelf. Om ingehaald te worden in de bruiloftszaal.

Wie is zij, die daar aankomt? Dat kan er maar één zijn: de bruid! De bruid van de koning, de bruid van de bruidegom! Weet u wie zich daar het meest over verwondert? De bruid zelf. Ja, afkomstig uit stad verderf, innerlijk totaal onrein en zondig. In alles de afkeer oproepend van de Heere. In alles onder de vloek der wet en het oordeel. Van het geslacht van Adam. En in en door hem onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. En nu, nu: bruid. Bruid van Jezus. Op weg naar het hemelse Jeruzalem, naar de bruiloft! Wie ben ik wie ben ik, dat ik bruid mag zijn. Herkent u dat? Die verwondering die de bruid eigen is? Dat verlangen Hem te dienen en groot te maken? Dat verlangen Hem te behagen?

Het is één van beide: je bent bruid op weg naar het hemels Jeruzalem, of je bent nog in stad verderf. Je bent en woont nog in de plaats van onreinheid en vloek. Je bent bruid of je blijft buiten. Bruid of buiten. Maar nu mogen we nog zien dat de Bruidegom nog zondaren zoekt en werft tot Zijn bruid. Nu mogen we nog zien dat de Bruidegom alles heeft om ook nu nog zondaren te maken tot bruid.

2 de koets

In vers 7-11 is de bruid aan het woord. En in vers 7-10 beschrijft de bruid hoe dat gegaan is, hoe ze opgehaald is, waarmee ze opgehaald is. Zo is dat ook nu nog: de bruid wordt opgehaald met de trouwauto. En dat is soms voorwerp van heel wat overleg en van heel wat geld als de bruidegom zijn zinnen heeft gezet op die trouwauto. En als anderen vragen naar de bruiloft, dan vragen ze natuurlijk naar de bruid hoe die eruit zag, maar toch ook wel, vooral jongens: en wat voor auto? Waarmee heeft de bruidegom zijn bruid opgehaald?

Nu, dat beschrijft de bruid in vers 7-10. Ze noemt het in vers 7 een bed, in vers 9 een koets. Het zal een draagstoel geweest, of misschien een rijdende koets. En van die koets worden twee dingen gezegd. Allereerst in vers 7 en 8 dat er om die koets heen 60 helden lopen. Met een zwaard bewapend. Lijfwachten. Want met name 's nachts in het donker kunnen er

vanuit de woestijn zomaar roofdieren komen op die stoet of overvallers die wel weten dat daar wat te halen valt. Maar de lijfwachten beschermen de koets, beschermen de bruid.

En de bruid wordt gedragen. In vers 9 en 10 wordt de koets beschreven: hij is gemaakt van het hout van de Libanon. Het hout van de cederbomen. Duurzaam, oersterk hout. De pilaren, de stijlen, zijn van zilver. Ook sterk en natuurlijk glanzend mooi en duur. De vloer, de bodem van de koets is van goud. En het gehemelte, dat kan het plafond, het dak zijn, maar ook de zitting, de stoel, van purper. Duur kleed. Gemaakt door de dochters van Jeruzalem. Door inwoners van Jeruzalem in dienst van de koning die dit gemaakt hebben in zijn opdracht. De koets is uitermate stabiel en stevig en mooi en glanzend. Om het even in onze termen te zeggen: ze wordt opgehaald, niet in een oud gammel eendje, maar in een nieuwe, luxe Mercedes.

En zo zien we de afspiegeling hoe de hemelse Bruidegom Jezus Zijn Bruidskerk ophaalt naar de hemelse bruiloft en het hemelse Jeruzalem. De bruid wordt op haar weg door de woestijn beschermd. Beschermd door al Gods engelen, de krachtige helden van God. Uitgezonden ten dienste van hen die de zaligheid beërven zullen. En engelen beschermen de bruid. Tegen de schrik des nachts. Tegen de aanvallen van de duivel die loert. Die loert met aanvechting om de bruid te laten wanhopen. Zoveel zonden, zoveel schuld, nog steeds zo dwaalziek en zoveel ongerechtigheden en daar zit ook maar geen verbetering in. Wanhoop loert. En de duivel loert met verzoeken. Van zonden om het weg te laten sijpelen. Het bidden, het hopen, het verwachten, de omgang met God om het te laten wegsijpelen, totdat er niets meer van over is. Hij loert naar kieren om het lam te leggen: drukte, moedeloosheid, andere dingen. En de duivel loert met vervolging en verdrukking. Met de angst daarvoor. Om tot verloochening te brengen, om tot afval te brengen. Om zo bang te maken dat je het opgeeft en erbij laat zitten. De schrik des nachts: aanvechting die tot wanhoop wil leiden. Verzoeking die tot stilstand wil brengen. Vervolging en angst die tot afval wil sleuren.

Maar: de helden Gods, de engelen, die bewaken de koets, de kerk, de bruid. God laat niet toe dat de bruid verzocht wordt boven hetgeen zij vermoogt. En de engelenmacht dringt de satan terug. Dat hij halt moet houden op Gods bevel. Satan heeft zeer begeerd u te ziften als de tarwe, maar Ik bescherm u. Opdat uw geloof niet zou ophouden. Dat laat het Heilig Avondmaal zien: Ik bescherm. Ik voed. Uw geloof zal niet bezwijken, niet afvallen, niet in wanhoop wegzinken of door moedeloosheid overmand en

opgeslokt worden. En dat terwijl ik zo zwak ben van mezelf, zo blind. Zo blind voor de schrik, voor de aanvallen. Zo zwak dat ik geen ogenblik kan staande blijven. En toch, toch, ik houd stand, want Hij beschermt me.

Wie zo zwak is en zo blind, dat hij of zij merkt: ik kom er niet. Het hemelse Jeruzalem, ik haal het niet. Zo blind en zwak als ik ben. Ik kom er nooit. Vraag dat Hij u op komt halen. Roep Hem aan dat Hij u komt beschermen. Zwak in mezelf, maar beschermd door Zijn engelen komt u er ook!

En we zien de afspiegeling hoe de bruid gedragen wordt in die koets. Hout van de cederbomen. Zilver en goud. Vast en stabiel, onbreekbaar. Zo wordt de bruid gedragen in het verbond van God. In het Nieuwe Testament in Zijn bloed. Vast en zeker. In de wagen van Gods eeuwige verkiezing. Die draagt de bruid naar Jeruzalem. Onbreekbaar. Onveranderlijk. Die koets van Gods verbond, van het Testament in Jezus' bloed en de verkiezing van de Vader breekt nooit. Die garandeert eeuwige trouw. Zo vast en zeker! Gedragen naar het hemels Jeruzalem. O, wat een vastheid voor een mens, een bruid die in zichzelf zo onstabiel is, zo onvast, zo ontrouw. Een bruid die zo wegzinkt en wegzakt, die zo ontrouw is en wegdwaalt, die zo verzondigd en wegloopt. Maar: gedragen in Zijn trouw en verbond en Testament en verkiezing. Het Heilig Avondmaal verzekert het: het bloed is het bloed van het Nieuwe Testament met de eeuwige, onveranderlijke beloften Gods. Ik blijf getrouw, Mijn trouw breekt nimmermeer.

En we zagen dat die koets blinkt van goud, zilver en purper. Het is de koets van Christus' werk. Blinkend als goud van de prijs van Zijn bloed, glanzend als zilver van Zijn liefde. Gedragen in die koets wordt de bruid omringd met Christus' werk: Zijn vernedering en verhoging. Zijn mensheid en Zijn Godheid. Zijn geboorte en ontvangenis, Zijn lijden, Zijn kruis, Zijn dood, Zijn nederdaling ter hel, Zijn opstanding, Zijn hemelvaart, Zijn zitten aan Gods rechterhand. Alles blinkt van liefde, rijkdom en goedheid en genade. Zoals het Heilig Avondmaal verzegelt: Ik voor u. Ik voor u. Of ik ook zeker mag zijn van mijn zaligheid? Ik zou het we denken! Ik zou het wel denken! Beschermd door de engelen, gedragen door verkiezing en verbond, geborgen in Christus' werk: zekerheid, zekerheid, zekerheid.

O wie ben ik, dat ik zo opgehaald word. Ik lag in mijn verlorenheid, in mijn blindheid en zwakheid, in mijn ontrouw en onwil, ik lag in schuld en vijandschap. Maar Hij, Hij kwam mij halen. Vanuit Zijn verbond, met Zijn engelen, op kosten van Christus werk. O wie ben ik. Dat er voor mij doen aan was en is. En tegelijk prediken we het van hieruit: er is doe aan voor wie dan

ook. Waar je ook bent en woont. Hoe verloren ook in stad verderf, prima naar je zin, blind en onmachtig. O, als Hij komt! Met Zijn werk, met Zijn verbond, met Zijn engelen, dan komt het goed. Hoeveel schuld ook, hoeveel ontrouw ook. Hij is overal op berekend. Ook voor u, ook voor jou.

3 de kroon

Dan vers 11. De bruid is aan het woord zou ik zeggen en ze heeft het tegen de dochters van Jeruzalem. Dat zijn de inwoners van Jeruzalem die geen bruid zijn. Ze hebben wel de koning geholpen om die koets te bekleden. En nu zegt de bruid tegen deze dochters van Jeruzalem: kijk, zie toch, de koning Salomo, mijn bruidegom, zie toch. En zie toch de kroon op zijn hoofd. De kroon die hij heeft gekregen van zijn moeder, Bathseba, op deze dag, de dag van zijn bruiloft. David was toen waarschijnlijk al overleden, maar zijn moeder heeft hem voor deze dag een kroon gegeven. Een kroon, teken van het koningschap, bij een koning hoort en kroon. En kroon teken van overwinning. Overwinning op alle vijanden. Vind je de koning en zijn kroon niet prachtig? Is mijn bruidegom niet de machtigste en de rijkste van het land, wat zeg ik, van de wereld? Mooi, als een bruid op haar trouwdag en niet alleen dan, zo vervuld en verguld is met haar bruidegom.

En weer horen en zien we de afspiegeling. De afspiegeling van de bruidskerk en de hemelse Bruidegom. Dat de bruidskerk zegt: ziet, de Koning, ziet Koning Jezus. Met Zijn kroon. De kroon die Hij van Zijn Vader heeft gekregen. Ja, van Zijn moeder, het volk Israel, kreeg Hij een doornenkroon. Een kroon van stekels en doornen. Die Hem wonden en het bloed uitdrukten. Zie Hem staan: gekroond, gestoken met mijn zonden, met mijn ongerechtigheden, die als doornenkroon in Zijn slaap drukken en het bloed eruit persen. Zo liet Hij Zich kronen door ons. En zo kroonden wij Hem.

Maar ziet nu ook de kroon van Zijn Vader. Wij zien Jezus, met eer en heerlijkheid gekroond. Opgeweekt in het eeuwige leven, ten hemel opgenomen aan Zijn rechterhand met alle macht in hemel en op aarde. En aan Gods rechterhand gesteld om te beheren alle hemelse schatten van vergeving en verzoeking, vrijspraak en vrede met God, kind zijn en erfgenaam zijn, de Heilige Geest en hemelse vreugde. Gekroond! Kroon, teken van Zijn koningschap. Dat Hij regeert en uitdeelt. Kroon, teken van overwinning, dat Hij de duivel overwonnen heeft, verslagen heeft.

Ziet, de Koning en Zijn kroon. O dochters van Jeruzalem, iedereen die wel voor Hem bezig is en bij de gemeente hoort, maar Hem niet kent: zie toch Koning Jezus en Zijn kroon. Hoe Hij

Koning is en Overwinnaar. Zou je niet de Zijne willen zijn? Zou het heerlijk zijn om van Hem te zijn? Hem te kennen? En zou Hij niet alles in huis hebben wat daarvoor nodig is? Koning vol van rijkdom, Overwinnaar van de duivel. Hij is machte om uit satans macht te verlossen, Hij is bevoegd om alle geestelijke goederen te schenken. O leer Hem toch kennen. Roep Hem toch aan!

Zie, die schijnwerper is dat, weet u nog? Als je arm bent, schuld hebt, zonde hebt en niet meer. Zie, de Koning en Zijn kroon. Als je gevangen zit, de duivel niet aan kunt, ziet, de Koning en Zijn kroon. Dat is geloof: zien op deze Koning.

Die die kroon gekregen heeft van Zijn Vader. Denk aan hemelvaartsdag. Maar die kroon krijgt Hij ten volle op de dag van Zijn wederkomst. Dan is Zijn kroon, dat Hij Koning is en Overwinnaar duidelijk zichtbaar voor iedereen. Dat is de dag van Zijn bruiloft. Als Hij Zijn bruid uit de woestijn haalt en tot Zich neemt in eeuwigheid. En dat is de dag van Zijn bruiloft en van de vreugde van Zijn hart. De vreugde Zijns harten. Hij verlangt naar die dag. Het zal voor Hem een dag van vreugde zijn: Zijn bruid bij Zich. Opgehaald uit de woestijn en aangekomen in het hemels Jeruzalem bij Hem. Vader, zo bad Hij, Ik wil dat die bij Mij zullen zijn die Gij Mij gegeven hebt. Dat zij bij Mij zullen zijn. Hij verlangt naar Zijn bruid. Hij verlangt ook naar het Heilig Avondmaal, om Zijn bruid in de woestijn te ontmoeten en te verzegelen. Hij heeft zeer begeerd zegt Hij ergens.

Zou je dan ook niet verlangen gaan als bruid? Als je weet dat Hij je zo bemind, en zo verlangt je te ontmoeten, en zo verlangt naar de bruiloft, zou je dan ook niet verlangen? Naar die dag? Dan zullen wij Hem zien zoals Hij is. Dan zullen ook wij de kroon ontvangen. Koningen en overwinnaars zijn, met eer en heerlijkheid gekroond. En de kroon neerleggen aan Zijn voeten. O hemelse Bruidegom, U alleen zij al de eer.

Zou u, zou je niet verlangen om Zijn bruid te zijn? Als je alleen maar voor Hem werkt, Zijn plichten doet, Zijn inzettingen vervult, bezig bent in Zijn gemeente en Zijn Koninkrijk, zou het niet veel heerlijker zijn ook zijn bruid te zijn? Bruid van deze Koning en Bruidegom? Dat verrijkt je leven zo dat verrijkt je dienen zo. Bruid te zijn: gekomen uit de woestijn, beschermd door de engelen, gedragen door Zijn verbond, geborgen in Zijn werk. Hij nodigt: o bruid, kom toch tot Mijn tafel.

God geve ons een gezegende avondmaalszondag.

Amen